

Sygn. akt II Ca 675/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Monika Kuźniar

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2013r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa G. G.

przeciwko M. C. i(...) Sp. z o.o. w P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego E. H. Sp. o.o. w P.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Krzyków we Wrocławiu

z dnia 22 marca 2013r.

sygn. akt I C 864/12

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 675/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w pkt I zasądził od pozwanej (...) sp. z o.o. w P. na rzecz powódki G. G. kwotę 4.014 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 października 2011 r. do dnia zapłaty; w pkt II oddalił dalej idące powództwo; w pkt III oddalił powództwo w stosunku do pozwanego M. C.; w pkt IV zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 85,27 tytułem zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd podał, że w razie rezygnacji powódki z imprezy turystycznej z przyczyn leżących po jej stronie, choć nawet niezawinionych, zobowiązana ona była do pokrycia kosztów przygotowania imprezy poniesionych przez pozwaną. Sąd uznał też, że pozwana winna była udowodnić poniesienie wydatków w wysokości 4.954 zł, przy czym powódka uznała wszelkie poniesione przez pozwaną koszty, oprócz kosztu zakupu biletów lotniczych i wynagrodzenia agenta, za zasadne. Sąd ustalił, że M. C. nie otrzymał od pozwanej prowizji w wysokości 396,32 zł i ocenił, iż brak było podstaw do zatrzymania tej kwoty przez pozwaną. Pozwana nie przedstawiła nadto dostatecznych dowodów na okoliczność, iż z uwagi na rezygnację powódki z imprezy została obciążona przez linie lotnicze kosztem w wysokości 1.846,56 zł za osobę w związku z uprzednim zakupem biletów lotniczych. Sąd podał, że pozwana winna była wskazać w jakiej taryfie bilet został zakupiony i jakie były warunki zwrotu ceny w przypadku rezygnacji.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w zakresie pkt I i IV wniosła pozwana (...) sp. z o.o. w P., domagając się zmiany zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez oddalenie powództwa w całości oraz w pkt IV poprzez zasądzenie od

powódki kosztów postępowania. Ewentualnie domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I i IV i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sądowi I instancji zarzuciła błędne przyjęcie, że powódce G. G. przysługuje roszczenie objęte pozwem, błędne przyjęcie, że na koszt rezygnacji poniesiony przez pozwanego składał się jedynie koszt uzyskania wiz w kwocie 440 zł, kwota 200 zł tytułem pośrednictwa wizowego oraz kwota 300 zł tytułem kosztów manipulacyjnych. Zarzuciła nadto błędne przyjęcie, że nie wykazała rzeczywiście poniesionych kosztów w związku z rezygnacją powódki z udziału w imprezie turystycznej, bezzasadne pominięcie zeznań świadka R. O. z uwagi na błędne przyjęcie, że jego zeznania były pozbawione wartości dowodowej, albowiem pozostają w sprzeczności z zeznaniami M. C., mimo że Sąd stwierdził w treści uzasadnienia, że świadek opisał poniesione przez pozwaną koszty w sposób spójny i rzeczowy oraz w sposób zbyt szczegółowy. Zarzuciła też błędne przyjęcie, że nie wykazała poniesienia kosztów rezygnacji z biletów lotniczych w wysokości 3.693,12 zł, mimo przedstawienia przez samego powoda dowodu zakupu biletów oraz dokumentu rozliczeniowego z (...), błędne przyjęcie, że pozwany nie został obciążony przez linie lotnicze kosztem zakupu dwóch biletów lotniczych, niesłuszne uzależnianie okoliczności poniesienia przez pozwanego kosztów rezygnacji od taryfy, w której zakupiony został bilet, skoro – jak Sąd sam stwierdził – w razie rezygnacji klienta z imprezy mogą zostać naliczone realnie poniesione wydatki. Zarzuciła także pominięcie przez Sąd dowodu z dokumentu – biletów lotniczych przedłożonych przez powódkę oraz obrazę art. 233 kpc poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów.

W **odpowiedzi na apelację** powódka wniosła o jej oddalenie i orzeczenie o kosztach według norm przepisanych, podtrzymując zgłoszone w sprawie żądania i wnioski.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd I instancji przeprowadził prawidłowo wyczerpujące postępowanie dowodowe, w oparciu o dowody wskazane przez strony (art. 232 k.p.c.), a następnie, w sposób zgodny z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. ocenił ich wiarygodność i moc według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, zgodnie z logiką i zasadami doświadczenia życiowego. Sąd ten poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd II instancji przyjmuje za własne. W związku z tym, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw ani do uzupełnienia materiału dowodowego, ani do czynienia odmiennych ustaleń faktycznych.

Nie ulega wątpliwości, że pomiędzy stronami została zawarta umowa o świadczenie usług turystycznych, do której zastosowanie mają przepisy ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r., nr 223, poz. 2268 t.j.), na co słusznie wskazał Sąd Rejonowy. W myśl dyspozycji art. 353(1) k.c., statuującego obowiązującą w polskim prawie zasadę swobody umów, strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

W przypadku umów z udziałem klientów organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, zasada ta doznaje ograniczenia z uwagi na imperatywne przepisy ustawy, gdyż w pierwszej kolejności mają tu zastosowanie przepisy ustawy o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r., nr 223, poz. 2268 t.j.). Zgodnie z art. 19 tej ustawy, postanowienia umów mniej korzystne dla klientów niż przepisy ustawy są nieważne i w ich miejsce stosuje się przepisy tejże ustawy. Dopiero w zakresie nieuregulowanym ustawą do umów z klientami zawieranych przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego oraz inne przepisy dotyczące ochrony konsumenta (art. 11 ustawy).

Zgodnie z pkt VIII.5 Warunków Uczestnictwa (...), w przypadku, gdy klient rezygnuje z zarezerwowanej imprezy, Organizator ma prawo naliczyć odpowiednie koszty zmiany lub rezygnacji, odpowiadające realnie poniesionym wydatkom związanym z złożoną rezerwacją i dokonaną później zmianą lub rezygnacją.

Słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że do umowy zawartej pomiędzy powódką a (...) w przedmiotowej sprawie zastosowanie znaleźć winien przepis art. 639 k.c., uprawniający zamawiającego do odliczenia z należności dla przyjmującego zamówienie tego, co zaoszczędził z powodu niewykonania dzieła. Pomimo zatem, że niewykonanie dzieła nastąpiło z przyczyn dotyczących powódki i mimo gotowości wykonania dzieła przez stronę pozwaną, powódce przysługiwała możliwość odliczenia tych kosztów wycieczki, które faktycznie nie zostały przez stronę pozwaną poniesione.

Nie ulega wątpliwości, że to na stronie pozwanej ciążył, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodów wyrażonym w art. 6 k.c., obowiązek udowodnienia wysokości powołanych w warunkach uczestnictwa i realnie poniesionych wydatków, aby móc obciążyć nimi powódkę.

Jak wynika z akt sprawy, powódka uznała zasadność obciążenia jej częścią kosztów. Spór dotyczył kosztów w zakresie prowizji agenta oraz kosztu zakupu biletów lotniczych.

Zważyć należy, że na okoliczność wypłaty agentowi prowizji w wysokości 396,22 zł strona pozwana zaoferowała umowę agencyjną, w której w pkt 4.7.A wskazano, że agent nie ma prawa do prowizji w przypadku jakiegokolwiek rezygnacji klienta lub anulacji wycieczki z jakiegokolwiek powodu. Okoliczność wypłaty prowizji potwierdził wprawdzie świadek R. O. – dyrektor operacyjny (...), przy czym z zeznań pozwanego agenta M. C. wynikało, że takowa prowizja, zgodnie z pkt 4.7.A umowy agencyjnej, nie została mu wypłacona. Pełnomocnik strony pozwanej nie potrafił się odnieść do powołanych zeznań M. C. złożonych na rozprawie w dniu 11 stycznia 2013 r, które stały w istotnej sprzeczności z zeznaniami R. O.. Z tych względów, słusznie Sąd I instancji uznał, że poniesienie ww. kosztu nie zostało wykazane przez stronę pozwaną.

Na potwierdzenie natomiast poniesienia kosztu zakupu biletów lotniczych strona pozwana zaoferowała rozliczenie z I. A. Transport A., z którego wynikało jedynie, że biuro (...) dokonało na rzecz poszczególnych linii lotniczych przelewów na kwoty globalne, wskazane w rozliczeniu. Wśród wyszczególnionych przewoźników były wprawdzie linie (...), które według twierdzeń strony pozwanej miały ją obciążyć kosztami zakupu biletów dla powódki, jednakże rozliczenie, oprócz wysokości kwoty uiszczonej przez (...) na rzecz (...), nie zawierało informacji o jednostkowej cenie biletu. Natomiast zeznania świadka R. O., wobec ich niewiarygodności w zakresie prowizji agenta, miały znikomą wartość dowodową i nie były wystarczające na potwierdzenie twierdzenia strony pozwanej, zwłaszcza wobec braku innych dowodów na tę okoliczność.

Należy też zwrócić uwagę, iż Sąd I instancji prawidłowo pominął zeznania świadka R. O. – oprócz tego bowiem, że nie były wiarygodne, stanowiły w istocie – jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy - powtórzenie treści sprzeciwu i zawartych tam twierdzeń. Strona pozwana nie dołożyła zaś nawet należytej staranności w zgromadzeniu materiału dowodowego, wskazując, iż przedkłada dokumenty, których ostatecznie nie przedłożyła. W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, powołując się na poniesiony koszt prowizji agenta, wskazywała, że na dowód tej okoliczności przedkłada umowę agencyjną z aneksem i dowodem wypłaty prowizji, przy czym dowodu takiego nie dołączyła – załączono jedynie umowę agencyjną, aneks i tabele wynagrodzenia prowizyjnego. W apelacji strona pozwana wskazywała z kolei, że przedłożone przez nią rozliczenie z (...) wskazuje rzeczywiste koszty związane z anulacją rezerwacji, albowiem brak było podstaw do stwierdzenia braku autentyczności rozliczeń z liniami lotniczymi. Z rozliczeń tych jednak, oprócz dokonanego przez (...) zbiorczego przelewu na rzecz linii lotniczych (...), nic więcej nie wynikało.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną, o czym orzeczono jak w sentencji.